Gelegenheidsgedicht door J.J. Cremer.

Aan mijnen geliefden vader, den 20sten februarij 1849.

-.-.-.-

Een vader zendt met goeden zin,

Zijn zoon, zijn kind ter wereld in,

Opdat hij in des levenstormen,

Beproevingen zal ondergaan,

En strijden zal om pal te staan,

Zich lout’re zal in vormen.

-

De vader liefd’rijk goed en zacht

Schenkt hem hetgeen hij nodig acht

En zegt hem zijn begeeren:

Leef naar de lessen die ‘k u gaf;

Een moeij’lijk pad, schrikk’ u niet af,

Blijf, tot ik roep te keeren.

-

Een nieuw schoon kleed ligt hem bereid

Hij wordt een eindwegs uitgeleid,

Elk een is diep bewogen;

Men zegt elkaar voor ’t laatst vaarwel.

Zijn vrienden, magen keeren snel

En zijn van hem getogen.

De zoon staat droevig nu alleen

Wel staart hij zoekend om zich heen,

Doch niemand zien zijn oogen;

In ’t eind vermant hij zich; schept moed,

Ziet nog eens om, rigt dan zijn voet,

En voelt zijn tranen droogen.

-

Een zonnestraal breekt helder door,

Verwarmt zijn hart, en licht hem voor

Ja doet zijn kommer heelen;

Dra treft hij reisgenooten aan,

Zij zullen verder samengaan,

En vreugde en droefheid deelen.

Zoo wordt de reis thans voortgezet;

Met blijden zin op ’t schoon gelet

Dat steeds zijn oog mag schouwen,

Hij wenscht naar ’s vaders woning niet

Want helder lieflijk is ’t verschiet,

En schoon zijn de landsdouwen.

-

Doch weldra neigt de zon ter kim,

Geen maan of vrolijk stargeglim,

Verlicht zijn duistre wegen. –

Daar pakken wolken zich op een,

De stormwind buldert om hem heen,

En klett’rend valt de regen.

-

De zoon gedachtig aan ’t bevel

Treedt wakker, moedig door, om snel

Het ak’lig wéér te ontkomen,

En op den onbekenden grond,

Zoekt hij een schuilplaats, maar in ’t rond,

Wordt door hem niets vernomen.

-

Nu flitst een bliksemschicht ter neer

En donderslagen, keer op keer

Zij doen den wandlaar beven;

Een diepen afgrond grijnst hem aan

Een schrede verder voortgegaan,

Vernietigd waar zijn leven.

-

Een kreet van angst ontglipt zijn mond,

Zijn oog dwaalt steeds in ’t duister rond,

Hij voelt zijn angst vermeeren;

“neen” roept hij, ‘k ga niet verder ‘k keer,

Doch ‘s Vaders woord herdenkt hij weer

“blijf! Tot ik roep te keeren.”-

-

De storm bedaart. De zon bestraalt

Op nieuw zijn pad en met haar daalt

Weer rust en kalmte neder:

Beproefd, gered, kent hij geen smart

Aanvaart met dankbaar kloppend hart

Vol moed zijn reize weder.

-

Zoo leert hij op de gladde baan,

Beproevingen te wederstaan.

Zijn sterkte te vermeeren.

Tot dat hij eer hij ’t had gedacht,

Bij zijnen vader wordt gewacht,

Die roept hem om te keeren.

-

’t baart wel zijn reisgenooten pijn

Verlaten van den vriend te zijn.

Van hem dien zij beminden,

Doch hij, hij spreekt hen liefdrijk toe:

“reist verder vrienden, wordt niet moe,

Eens zult gij mij hervinden.”

-

Zoo keert hij snel naar ’t vaderhuis,

Reeds treft zijn oor het feestgedruisch

Waarmee hij wordt ontvangen

zijn vader ziet hem liefdrijk aan,

En spreekt: “gij hebt mijn wil verstaan

Voldaan aan mijn verlangen.”

-

Van ’t oude reiskleed; dra bereid,

Ligt hem een schitt’rend kleed bereid,

En in den vaders woning,

Wordt hij van ’t zwerven droeve en bang

Na ruste vrede en levenslang,

Voor vasten tred belooning.

.=.=.=.

Zoo ook zendt god in hoogerzin

Den mensch zijn kind ter wereld in,

Opdat hij in des levensstormen

beproevingen zou ondergaan,

En strijden zou om pal te staan,

Zich lout’re zou en vormen.

-=-

Ook u, mijn vader, dier’ en waard

Zend god de vader op deze aard,

Uit hemelsch welbehagen.

Ook gij troft reisgenooten aan,

Uw gade en kind’ren volgen saam,

En helpen ’t reispak dragen.

Wél loeiden stormen om u heen,

Maar veel toch en op heden scheen

De zon met vriendlijk wezen;

De heer heeft op uw levenspaan,

U boven velen welgedaan

daarom zij god geprezen!

-

Doch wie vermag met zekerheid

Den weg bepalen, of den tijd,

Wie in de toekomst lezen?

De heer kent onzen weg alleen,

Hij wijst ons ’t pad, rigt onze schréen

zal ’t lang of kort, nog wezen?

-

Och, dat het eind nog verre zij

Wij reizen saam nog vrolijk blij,

Want lieflijk zijn deze woorden

En drijft een wolkje door de lucht

Dan blaast een sephyr ’t weg en ’t vlugt

Voor lieffelijke accoorden.

-

Verhoor, o’ god, verhoor de bée

Schenk ruste, voorspoed, kalmte, vrée,

Den dierbre, wil hem geven

Het verdre deel der levensbaan.

Een effen pad om voort te gaan

Tot in het eeuwige leven.

=

Aan mijnen Geliefden
Vader,
den 20ste Februarij 1849.

Een Vader zendt met goeden zin,
Zijn zoon, zijn kind ter wereld in
Opdat hij in des levens stormen,
Beproevingen zal ondergaan,
En strijden zal om pal te staan,
Zich louter zal en vormen.

De Vader liefdrijk goed en zacht
Schenkt hem hetgeen hij noodig acht
En zegt hem zijn begeeren:
Leef naar de lessen die 'k u gaf;
Een moeijlijk pad, schrikt 'u niet af,
Blijf, tot ik roep te keeren.

Een nieuw schoon kleed ligt hem bereid
Hij wordt een eindreis uitgeleid;
Elk een is diep bewogen;
Men zegt elkaar voor 't laatst vaarwel.
Zijn vrienden, magen keeren snel
En zijn van hem getogen.

—

De zoon staat droevig nu alleen
Wel staart hij zoekend om zich heen,
Doch niemand zien zijn oogen;
In 't eind vermant hij zich, schept moed,
Ziet nog eens om, zigt dan zijn voet,
En voelt zijn tranen droogen.

—

Een zonnestraal breekt helder door,
Verwarmt zijn hart, en licht hem voor
Ja doet zijn kommer heelen;
Dra treft hij reisgenooten aan,
Zij zullen verder samengaan,
En vreugde en droefheid deelen.

—

Zoo wordt de reis thans voortgezet;
Met blijden zin op 't schoon gelet
Dat steeds zijn oog mag schouwen,
Hij wenscht naar 's vaders woning niet
Want helder lieflijk is't verschiet,
En schoon zijn de lands douwen.

—

Doch meldra neigt de zon ter kim,
Geen maan of vrolijk stargeglim,
Verlicht zijn duistre wegen.
Daar pakken wolken zich op een,
De stormwind buldert om hem heen
En klettrend valt de regen.

—

De zoon gedachtig aan 't bevel
Treedt brakker, moedig door, om snel
Het aklig meer te ontkomen,
En op den onbekenden grond,
Zoekt hij een schuilplaats, maar in 't rond,
Wordt door hem niets vernomen.

—

Nu flitst een bliksemschicht ter neer.
En donderslagen, keer op keer
Zij doen den wandlaar beven;
Een diepen afgrond grijnst hem aan
Een schrede verder voortgegaan,
Vernietigd waar zijn leven.

—

Een kreet van angst ontglipt zijn mond,
Zijn oog draalt steeds in 't duister rond,
Hij voelt zijn angst verminderen;
'Neen' roept hij, 'k ga niet verder 't keer.
Doch 's Vaders woord herdenkt hij weer:
"Blijf! tot ik roep te keeren."—

—

De storm bedaart. De zon bestraalt
Op nieuw zijn pad en met haar daalt
Weer rust en kalmte neder:
Beproefd, gered, kent hij geen smart
Aanvaart met dankbaar kloppend hart
Vol moed zijn reize weder.

—

Zoo leert hij op de gladde baan,
Beproevingen te wederstaan.
Zijn sterkte te vermeeren,
Tot dat hij eer hij 't had gedacht,
Bij zynen Vader wordt gewacht,
Die roept hem om te keeren.

—

't Baart wel zijn reisgenooten pijn
Verlaten van den vriend te zijn.
Van hem dien zij beminden,
Doch hij, hij spreekt hen liefdrijk toe:
"Reist verder vrienden, wordt niet moe,
Eens zult gij mij hervinden."

—

Zoo keert hij snel naar 't vaderhuis,
Reeds treft zijn oor het feestgedruis,
Waarmee hij wordt ontvangen.
Zijn Vader ziet hem liefdrijk aan,
En spreekt: "Gij hebt mijn wil verstaan,
Voldaan aan mijn verlangen."

—

Van 't oude reiskleed, dra bevreid,
Legt hem een schittrend kleed bereid,
En in des Vaders woning,
Vindt hij van 't zwerven droeve en bang
Nu rust, vrede en levenslang,
Voor vasten tred beloning.

= . = . =

Zoo ook zendt God in hooger zin
Den mensch zijn kind ter wereld in,
Opdat hij in des levensstormen
Beproevingen zou ondergaan,
En strijden zou om pal te staan,
Zich loutre zou en vormen.

— o = o —

Ook U, mijn Vader, dier en waard,
Zond God de Vader op deze aard,
Uit hemelsch wellbehagen.
Ook gij troft reisgenooten aan,
Uw gade en kindren volgen saam,
En helpen 't reispak dragen.

—

Wel loeiden stormen om U heen,
Maar veel toch, en op heden schoen,
De zon met vriendlijk wezen;
De Heer heeft op uw levenspaan,
U boven velen welgedaan
Daarom zij God gepreesen!

—

Doch wie vermag met zekerheid
Dan mag bepalen, of den tijd,
Wij in de toekomst lezen?
De Heer kent onzen weg alleen,
Hij wijst ons 't pad, zigt onze schreen
Zal 't lang of kort, nog wezen?

—

Och, dat het eind nog verre zij:
Wij reizen saam nog vrolijk blij,
Want lieflijk zijn deze oorden.
En drijft een wolkje door de lucht
Dan blaast een Zephyr 't weg en 't vlugt
Voor lieffelijke accoorden.

—

Verhoor, O! God, verhoor de bee:
Schenk rust, voorspoed, kalmte, vrede,
Een dierbre; Wil hem geven
Het verdre deel der levensbaan;
Een effen pad om voort te gaan
Tot in het eeuwige leven.

═

Laatst bijgewerkt: 16 september 2018

www.jacobcremer.nl

Handschrift afkomstig van de Koninklijke bibliotheek in Den Haag.